

РЕШЕНИЕ

№ 6175

гр. София, 29.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5730** по описа за **2021** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение №20108835 от 29.04.2021 г., постановено по НАХД № 18055/ 2019 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 134 - ти състав, е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 440991-F459922/07.06.2019г., издадено от началник сектор „Оперативни дейности“ в Централно управление на Национална агенция по приходите – С. (ЦУ на НАП С.), с което на основание чл. 185, ал. 2, вр. с ал.1 от ЗДДС, на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева за нарушение на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, издадена от министъра на финансите /наричана по-долу „Наредбата“/.

Подадена е касационна жалба от санкционираното дружество, чрез упълномощен процесуален представител. С жалбата се иска отмяна на решението на СРС и постановяване на съдебно решение, с което да се отмени изцяло наказателното постановление. Излагат се твърдения, че при издаване на АУАН и НП са нарушени разпоредбите на чл. 42, т.4 и т.5 и чл. 57, ал. 1, т.5 и т.6 от ЗАНН, а именно не са взети предвид всички факти и обстоятелства от значение за случая. Отделно от това сочи, че

в обжалваният акт липсват мотиви относно изложените в жалбата възражения. Счита, че санкционната норма на чл.185, ал. 2 от ЗДДС е бланкетна и следва да има препращане към административните нарушения посочени в Наредбата. Излагат се твърдения, че при постановяване на решението си, въззивния съд неправилно е посочил, че не са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът Централно управление на Национална агенция по приходите, чрез процесуалния си представител юр. Н. изразява становище за неоснователност на подадената касационна жалба. Моли съда да потвърди решението на СРС. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна, а решението на СРС следва да бъде потвърдено.

Административен съд София-град, XX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество, касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

В производството пред СРС е установено, че на 05.12.2018 г. в 12:10 часа е извършена проверка на търговски обект: магазин за обувки и дрехи, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма]. При проверката е установено, че дневният оборот от монтираното и въведено в експлоатация в обекта фискално устройство „Д.-55“ с ИН на ФУ № ДУ 382688 и ИН на ФП №02598813, съгласно дневен финансов отчет № 0038010/05.12.2018 г. е в размер на 249,60 лв. Фактичската наличност в касата на обекта била в размер на 227,10 лв., съгласно изготвен опис на паричните средства. Фискалното устройство притежава функциите „служебно въведени“ и „служебно изведени суми“. Установената промяна в касовата наличност била в размер на 22,50 лв., като това въвеждане на пари в касата не било отразено във фискалното устройство в момента на извършването му.

За да постанови оспореното решение, първоинстанционният съд е приел, че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на производствените правила, издадени са от компетентни органи в предвидените в закона срокове. Прието е също така, че визираното в наказателното постановление административно нарушение е безспорно установено и деянието не съставлява маловажен случай на административно нарушение.

Така постановеното решение е правилно.

Правилни са изводите на районния съд относно съответствието на АУАН и съставения въз основа на него НП, с процесуалните правила за тяхното издаване. Актовете са издадени от компетентен орган, съобразно изрично упълномощаване, в предвидената от закона писмена форма. Съдържат предписаните от закона реквизити като минимално изискуемо съдържание - чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. При издаването им е спазен процесуалния ред за това, като е налице редовна процедура по връчването и на двата акта. АУАН и НП съдържат описание на нарушението, а обстоятелствата при извършването му са конкретизирани в пълнота. Спазени са сроковете за издаване на

актовете. Предвид на това и АУАН и издаденото въз основа на влезлия в сила акт, НП са издадени при спазване на процесуалните правила.

Неоснователно е възражението на касатора, че при съставянето на АУАН и при издаването на НП, са допуснати съществени процесуални нарушения, свързани с описанието на нарушението. АУАН и НП са издадени писмено с всички задължителни реквизити. Фактичeskото описание на нарушението отговаря на изискванията на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН.

Споделят се правните изводи на Районния съд, че дружеството касатор не е изпълнило задължението, въведено с нормата на чл. 33, ал. 1 от Наредба №Н -18/2006 г., като не е регистрирало във фискалното устройство чрез операцията "служебно въведени" сумите, представляващи разликата между намерената касова наличност в обекта и общия оборот, отчетен от фискалното устройство.

Нарушената разпоредба на чл. 33, ал. 1 от Наредбата задължава извън случаите на продажби, всяка промяна на касовата наличност /начална сума, въвеждане и извеждане на пари във и извън касата/ да се отбелязва в момента на извършването и с точност до минута в книгата за дневните финансови отчети на страницата на съответната дата. Тази разпоредба е част от установения ред за регистрация и отчетност, които са задължителни за лицата, използващи фискални устройства. Нормата има за цел създаване на условия за съпоставимост на касовата наличност с документирани със съответното фискално устройство суми от продажби и от извършени служебно въвеждане и извеждане на суми във всеки един момент.

Всяка разлика между наличните и документирани средства пречатства проследяването на паричния поток в търговския обект и представлява нарушение на правилата за регистрация и отчетност, поради което независимо от причината, заради която се дължали парите, всяко движение на парите по касата, е следвало да се отрази. Също така без значение за фактическия състав на осъщественото нарушение е какъв бил произходът на парите, тъй като безспорно е установена разлика между касовата наличност и отразените суми в дневния финансов отчет на работещото фискално устройство. Именно това задължение не е изпълнено от търговеца, поради което с деянието си е осъществил от обективна страна състава на административното нарушение по чл. 33, ал. 1 от Наредба Н-18 на МФ. Нарушението е формално и е доказано при сравнението между установената при проверката фактическа касова наличност и отпечатан дневен финансов отчет. В тежест на търговеца е да организира счетоводството си, вкл. и касовата наличност, така че извършените продажби да са надлежно отразени във фискалното устройство и да съответстват на парите в касата. Разликата между наличността и въведените продажби не е била служебно въведена, каквито са изискванията на чл. 33, ал. 1 от Наредба Н-18/2006 г., издадена на основание чл. 118 от ЗДДС.

Към момента на извършване на нарушението е действала редакцията на разпоредбата на чл. 185, ал. 2 от ЗДДС: "лице, което извърши или допусне извършването на нарушение по чл. 118 или на нормативен акт по неговото прилагане, се налага глоба - за физическите лица, които не са търговци, в размер от 300 до 1000 лв., или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 3000 до 10 000 лв. Изрично в чл. 185, ал. 2, изр. 2 от ЗДДС се сочи, че когато нарушението не води до неотразяване на приходи, се налагат санкциите по ал. 1, т.е. в случая в размер на 500 лв., която съответства на предвидения в закона минимален размер, поради което не подлежи на редуциране.

Не са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН, поради маловажност на нарушението. Отговорността, която законът възлага на юридическите лица по реда на чл. 83, ал. 1 от ЗАНН, е обективна и безвиновна. В случая се касае за регулиране на обществени отношения с финансов характер, а отчитането, начисляването и съответно срочното внасяне в бюджета на данъчните задължения е от значение за държавата да упражнява специфичните си функции. Нарушението на разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от Наредба Н-18 на МФ е безрезултатно, на просто извършване. Съставът на нарушението се счита осъществен с констатиране на разлика между наличните и документираните средства, като не се държи сметка за наличие на вредоносен резултат от тази разлика. Наличието на увреждане на фиска, както бе посочено по-горе, е въведено от законодателя като основание за налагане на по-ниско по размер наказание, но не и за отпадане отговорността на лицето. Не са налице основания за прилагане на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, доколкото нарушението не се отличава с по-ниска степен на тежест от останалите нарушения от същия вид. Следва да се отчете и фактът, че при проверката е констатирано и друго нарушение, а именно неиздаване на касова бележка, при извършена контролна покупка. Тези обстоятелства не придават инцидентен характер на конкретното констатирано бездействие.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63, ал.3 - ал.5 от ЗАНН, /нови, обн. ДВ бр.94 от 2019 г./ при направеното своевременно искане, на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определен съгласно чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на осн. чл. 221, ал.2, предл. I от АПК, Административен съд София - град, XX-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20108835 от 29.04.2021 г., постановено по НАХД № 18055/ 2019 г. на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА [фирма], да заплати на ЦУ на ТД на НАП разноски по водене на делото в размер на 100 /сто/ лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.